

דו-קרב בשמש

בסרט הם מגיעים לאילת כדי לבנות לעצמם חברה טובה יותר, במקום המרוחק ככל האפשר מן התרבות המערבית המושחתת. הארבעה, במלוא פריחתם, מחייכים לעולם בפה מלא אהבה חופשית. לא מקורי כל כך, אבל יפה למראה.

אל החופש מגיעים שמואל וולף, אשר צרפתי, לילי אבידן וצילה קרני, הפושטים את בגדיהם מייד עם הגיעם לאי-האלמוגים. בעיניהם, מהווה הסרת הבגדים מחאה נגד הסדר החברתי הכובל והכבול לדיעות קדומות.

במיקרה נתקבלה צילה קרני (21) לסרט. היא רוצה להיות שחקנית, אך לא בקולנוע.

ארבעה אנשים צעירים, במלוא פריחת עולמיהם השופים, מחייכים אל העולם המתעורר, בפה מלא אהבה חופשית וטל כוקר רענן. הארבעה, יחד עם הרקע של אי האלמוגים בשעת הזריחה, ניראו כמו היופי בהתגלמותו. מה יכול להיות חסר בתמונה השלווה, המנצנצת, האילתית, המתעוררת והנהדרת הזאת?

אקשן. רק קצת אקשן! אחרת — יש סכנה שקלה-הצופים בקולנוע יירדם מרוב יופי מתעורר. הבמאי המנוסה (בסרטים קצרים לעת

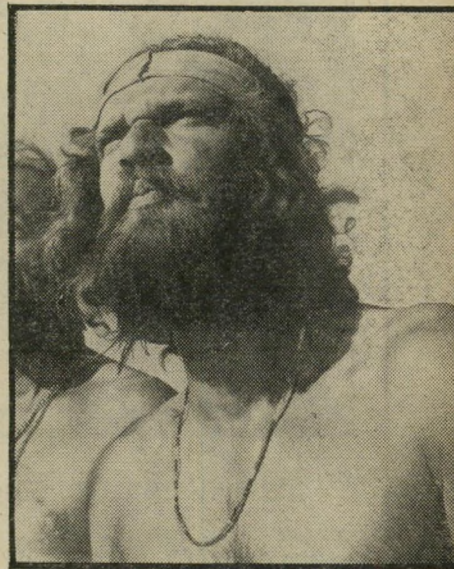

תנועת השיחרור צילה קרני ושמואל וולף, היושב לידיה במכונית, מקפצים במכונית, אחרי שצילה התפשטה, והם מניפים בבגדיהם כמו בדגלים מהפכניים. עירומים הם רוקדים במכונית הנוסעת בערבה.

בדרך תוקפת תשוקת ההתפשטות את צילה קרני. היא קמה באופן ספונטאני במכונית הדוהרת לאילת, מתחילה להסיר את בגדיה.

השעה היתה באמת רק חמש בבוקר, אבל Oh! What a beautiful morning! זה היה, למרות זאת! בצד אחד כבר ניצנצה לה השמש האילתית הנהדרת, בצד השני ניצנצו הימים האילתיים הנהדרים, ובצד שלישי רב בלתי נראה לעין, בלי עזרת שנוקל, רב צו להם דומם האלמוגים האילתיים הנהדרים. וזה היה רק הרקע! התוכן היה אפילו עוד יותר נהדר:

טרמפ להצלחה מקווה אשר צרפתי למצוא בסרט זה, אחרי ששיחק בכמה תפקידים מישניים.

